

se je na pragu pokazal, prenehal je ptiček peti in mu spustil doli zlate skorne. Tudi sestra ni hotela več v hiši biti in stekla je venkaj pred hišo, da-si jej je mati strogo zabranila. Ko jo je ptiček zagledal, spustil jej je doli zlato krilce v dar. Mačeha je vse to iz hiše gledala in si mislila: „Grem pa še jaz gledat, mogoče tudi meni kaj podari!“ — In dobila je hudobna mačeha svoje plačilo, ko se je iz hiše pokazala. Ptiček spustil je iz strehe na svojo hudobno mačeho mlinski kamen, kateri jo je precej ubil. Ptiček je pel še dolgo vedno isto pésenco, a pel jo je dolgo, dolgo, in pogledaval sè svojimi ljubeznjivimi očesci svojo pólusestrico in svojega očeta, potem se je pa počasi vzdigoval gori proti nebesom, tjà gori v svojo pravo domovino, gostolée otožno pésenco:

„Mačeha me umorila
In očeta pogostila,
Sestrica koščice zbrala
V črno zemljo zakopala.“

Pesenca se je izgubljala bolj in bolj, izgubljala se v tajinstveno šepetanje veterčka, — dokler se ni naposled povse izgubila.

Naš Ivo.

Naš Ivo, oj stari naš Ivo
Pa res je uzoren vrtár,
Ljubeče takó in skrbljivo,
Gojí on svoj vrtec vsegdár.

Le glédite! Komaj razkrila
Nam prva je čuda pomlád,
Zelenje nam prvo darila
In prvega cvetja in nad —

A Ivo, oj stari naš Ivo
Vže ima pri delu roké
In dela marljivo, trudljivo,
Da kaplje mu čelo znojé.

Cesté poravnava, stezíce,
Z lopato zrahljáva gredi
In umno v gredíce cvetíce,
Ob njih pa drevesca sadí.

Kaj Ivu baš truda je mári,
Kaj mári na čelu mu znój?
Od mladega on vže vrtári,
In delo je njemu pokój.

—m—

